

A BOR... 1.

Göllönt Janka alkotása

Lektorált változat

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 47 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Holécziné Tóth Zsuzsa: A kis fekete táska

II. helyezett lett:

Dobrosi Andrea: Fröcsi bá

III. helyezett lett:

**Sági Klári: Hátha...
című írása.**

Gratulálunk!

Kutasi Horváth Katalin: Borisszák

A színpadképből megelevenednek a szőlőfürtök, s zengeni kezdik a nap és a bor dicséretét.

SZŐLŐFÜRT 1.

Bánatot elúzni
Érlelődtünk nektek,
Reményeket fűzni
jó mustot préseltek.

SZŐLŐFÜRT 2.

Nap fivérem, drága,
A borász is áldja,
Mézédes már fürtünk,
Szóljon hálaürtünk!

SZŐLŐFÜRT 3.

Arany napsugarunk,
Gazdánk gondos keze,
Szívünkbe fogadunk,
S leszünk hegyed leve.

*Picit tántorogva, szemeit dörzsölve feláll asztalától kupájával kezében
Kapatos. Miközben beszél, kortyol egyet-egyed borából.*

KAPATOS

Mi a manó, kérem?!
Ti beszéltek, fürtök?
Megcsal képzelgésemm...
Ti is mellém ültök?

(A szőlőfürtök nevetgélve elszaladnak.)

Most meg mit lát szemem?

Elöntött a mámor?
E kis szőlőhegyen
Ilyen sok a pásztor?

Mikor ide jöttem,
csupán egy gazda volt,
Borát bedöntöttem,
S a tőke meghajolt.

Rám köszönt szelíden
Valamennyi pásztor,
Kértem mind, merítsen
Százszor is borából.

GAZDA

Csak én vagyok magam,
Rajtam kívül senki,
Ez egy pásztor dallam,
Az én ajkam zengi.

Én töltöttem kupát,
Valahányszor kérted,
Azért látsz most csudát,
Aggódok is érted...

KAPATOS

Egy tucatot látok,
Biztos becsapsz engem.
Nem hallgatok rátok,
Meszet még nem ettem!

GAZDA

Csak lassan, cimbora,
Hogy lehetsz oly biztos?
Pincéinknek bora
Ördögökkel cinkos.

Hamar megárt a jó,
Hogyha nem vigyázol,
Elsüllyed a hajó,
S felhőkön hintázol!

Pihenj egy keveset,
Itt egy szénakazal,
Hunyd le a szemedet,
Álmod is vigasztal.

Kapatos kupáját szorongatva lepihen. Elszenderedik. Hortyog. Közben Olivér leül az asztalhoz, Búbánatos közeledik, majd helyet foglal szemben vele ő is.

BÚBÁNATOS

Semmi nincs kedvemre,
Mit sem ér a szavam,
Más állt már helyemre,
Feléli a javam.

Asszonyom is hűtlen,
Mondhatni, hogy céda,
Itt hagyott a zúrben,
Nem rejti már véka...

OLIVÉR

Kit látnak szemeim?
Visszatérő vendég!
Hadd nyújtsam kezeim,
Félre minden restség!

Gyere bátran mellém,
Gyilkold meg bánatod,
Fojtogasd csak belém!
Csak szádat jártatod?

BÚBÁNATOS

Meg kell azt gondolni,
Drága Olivérem,
Józanul fontolni,
Hiába forr vérem...

OLIVÉR

Simogatom torkod,
Kényeztetem nyelved,
Bár szíved még forrong,
Dobd el minden elved!

Aranyam kínálom,
S gazdag ízvilágom,
Csak a jót kívánom,
A rosszat bírálom.

Muskotályt ízlelhetsz,
Savam csupa lágyság,
Zöldessárga szemem,
S irigyet nem táplál.

Cserszegi rokonom
Jó fűszeres fajta,
Ne játszd a konokot,
Ne gondolkodj rajta!

BÚBÁNATOS

Meg ne sértődj, koma,
Én vörösre vágyom,
Kinek nincs már hona,
Elviszik hordágyon.

OLIVÉR

Csupán ennyi a baj?
Karmazsinra vágynál?
Vigyázz, el ne hasalj!
Fejtetőre állnál?

Másik oldalára fordul Kapatos, miközben az „Olivér, muskotály, karmazsin” szavakat mormolja. Olivér mellé leül Néró is.

OLIVÉR

Üdvözöllek, testvér!
Itt a helyed, császár!
Véres költőtenyér –
A borzalom átjár...

BÚBÁNATOS

Nem pont rád gondoltam,
Megjelentél mégis,
Mindent megfontoltam,
Hátha ez a vég is...

NÉRÓ

Mélykék bogyóm apró.
Tőlem mégis féltek?
Hisz megfog a padló,
Veszélyesnek véltek?

OLIVÉR

Ovális alakod
Homoktáncot járhat,
Diszkrét kis fűszered
Szamócával árthat.

BÚBÁNATOS

Cukrokat is gyűjtsél,
Savakat és borsot,
Szólj, ha te is túrtél,
S kihívtad a sorsot!

Hallod-e, te, rozé!
Lassan elpirulsz már,
Mekkora nagy kópé!
Nevet a napsugár.

NÉRÓ

Virágos illatom
Ellentmond híremnek,
Azt meg nem tilthatom,
Hogy szegődj hívemnek.

BÚBÁNATOS

Hadd kóstoljalak csak!
Borjú mellé illesz,
Fogyasztóhadadba,
Seregedbe illessz!

Legyőztél, bevallom,
Jó munkát végeztél.
Fejemet meghajtom,
Bármire kérhetnél...

Kapatos mozgolódik, borjút és bikát emleget, a „torero és a matador” szó is elhangzik szájából. Belíbben torreaóros eleganciával Matador. Egyszerre szólítják nevén mindhárman meglepetten. Matador először állva szól Búbánatoshoz, bikavért tesz elé, majd leül mellé.

MATADOR

Fejedet ne szegd le,
Férfiként helyt álljal!
Bikavérem nyeldesd,
Soha ne hátráljál!

BÚBÁNATOS

Könnyen megfogadom,
Kedvelem aromád,
Csak terád szomjazom,
Leszek a rabszolgád!

OLIVÉR

Hogy maradsz így józan?
Örömed keresed?

NÉRÓ

Elfekszel a porban!
Békédet megleled?

MATADOR

Irigység irányít,
Olivér és Néró?
Az mind csak szilárdít,
És micsoda béklyó!

OLIVÉR

Nagylegény vagy, igaz,
Testes és csersavas,
Karaktered vigasz,
Természeted nyakas.

BÚBÁNATOS

Hiába harcoltok,
Kegyeimet őrzöm.
Mazsolát majszoltok.
Szabad már ledőlőm?

Búbánatos lefekszik Kapatos mellé. Olivér, Néró és Matador fejcsóválva szemlélik őket.

MATADOR

Szép kis pára, mondom,
Jó hírét nem rontom,
Bukémat kedvelte,
Boromat lenyelte.

Pár óra múlva. Kapatos ébredszik, böködi Búbánatost.

KAPATOS

Mit akarsz, te, földi?
Vállaimra dőlni?
Mi van a kupádban?
Ki van a ruhádban?

BÚBÁNATOS

Magadnál vagy, testvér?
Két jó ember megfér!
Mekívántam álmod,
Nem kell kiabálnod!

KAPATOS

Ismerjük tán egymást,
S már együtt is hálunk?
A bor elbánt velünk,
Innen fel nem kelünk!

Az asszony majd kárál,
Soha meg nem hátrál,
Nem hagy nekem békét,
Nincsen benne részvét.

BÚBÁNATOS

Mit is törődsz vele?
Az enyém is ilyen,
Egye meg a fene,
Maradjunk ennyiben!

KAPATOS

Hol van az a gazda,
Ki szomjazni hagyna,
Volt belőlük több is,
Nemrég, az előbb is...

Fejcsóválva előjön a gazda.

GAZDA

Szomjas már nem lehetsz,
Józanodj ki végre,
Hidegzuhányt vehetsz,
Te mentél a jégre...

KAPATOS

Te vizet emlegetsz?
Nem élek én veled!
Részegnek nevezhetsz,
Akkor is tölts bele!

Ne hagyd ki barátom,
Neki is önts bőven,
Feloldja magányom,
Csalódtam a nőkben.

Odanyújtja kupáját a gazdának, aki elmegy borért.

BÚBÁNATOS

Köszönöm, cimbora!
Matadort nem láttad?
Ez a sors fintora!
A nyelvem kiszárad...

Kapatos a fejét rázza, visszajön a gazda a kupákkal.

GAZDA

Nem volt itt Matador,
Se másfajta egyén,
Csupán egy labrador,
Ott fekszik a helyén.

BÚBÁNATOS

Talán én sem voltam?
Mindezt csak álmodtam?
Lehet, most sem szóltam...
Csak borra vágyódtam?

Viháncolva előbújnak a szőlőfürtök, kézen ragadják, felrángatják Kapatost, s elvezetik onnan.

BÚBÁNATOS

Mi folyik itt, kérem?
Merre van Kapatos?
Ő a szesztestvérem,
Egy kissé csatakos.

GAZDA

Ugye ugratsz, koma?
Hisz te vagy Kapatos,
Ez milyen hadova?
Bajod van, alapos!

KAPATOS-BÚBÁNATOS

Nohát, ezt nem értem.
Én is többen vagyok?
Bőrömbe nem fértem.
S ti mennyit ittatok?

GAZDA

Kapatos a neved,
Más nem volt itt senki,
Boromat szereted,
De ideje menni!

KAPATOS-BÚBÁNATOS

Összeesküdtetek?
Tán bolondnak néztek?

(Egy vödör vizet kap a nyakába... Megrázkódik, majd folytatja.)

Most hova tüntetek?
Mind megszüntetek?

Megérkezik az asszonya.

KAPATOSNÉ

Te hitvány gazember!
Nem kerül a kender...
Disznó hever földön,
Hogy a szél gyötörjön!

Tüstént haza gyere!
Hogy ez milyen henye!
Nem tud megjavulni.
Jobb lesz szabadulni...

Kapatosné felsegíti urát, s hazalökdösi. Kacaraszva előjönnek a szőlő-fürtök.

SZŐLŐFÜRT 1.

Milyen jót mulattunk!
Mi igazak vagyunk.
Szemeket hullatunk,
Megérkezik fagyunk.

SZŐLŐFÜRT 2.

Mustá préselődünk,
Felnézünk az égre,
Sokat évelődtünk,
Megízlelhetsz végre!

SZŐLŐFÜRT 3.

Kikötünk torkodban,
Bukénkat ízeled,
Apró kis kortyokban
Tanácsunk szíveled.

SZŐLŐFÜRT 1., 2., 3.

Mértékkel fogyasszad,
Amit kínál nedűnk,
Lábad ne rogyasszad,
Csak fogadd el derűnk!

GAZDA

Fürtjeim dalolnak?
Többet ittam én is?
Ugye nem papolnak?
Vizet isznak mégis?

Bedugja fejét egy dézsa vízbe, s mire kiveszi, ott van mindenki körülötte: a fürtök, Kapatos, Búbánatos, Olivér, Néró, Matador, Kapatosné, s mind meghajol...

Balla Zoltán: A bor is, a csók is

Bort ittam, bort iszom reggel, este,
hogy kedvem, jó kedvem megteremtse.
Az aszú, jó aszú, úgy kell nékem,
mint az én csókolós feleségem.

A bor is, a csók is éltet engem.
Ez a két jó van az életemben.
Ölelem a rózsám, iszom a bort.
Estétől reggelig rúgom a port.

(Aszú is, asszony is aranyárú.
Jó, ha a nős ember szabad szárnyú.
Odamegy, akkor megy a pincébe,
amikor megviszket a gégéje.)

Bak Rita: Borból is megárt a sok(k)

Olyan jó lenne, ha csak társasági, vidám események jutnának eszébe a bor kapcsán. Vidám pünkösdi búcsúk, fesztiválok, majálisok, baráti beszélgetések, bulik.

Társasági élvezet.

Valahogy mégis bevillant, amikor édesanyja elesett és nem bírta fel-emelni, s órákig feküdt a padlón. Mentőt nem akart hívni, mert félt, hogy nem látja már viszont az édesanyját. Rossz híre volt a János Kórház belgyógyászati osztályának.

Aztán még egy évtizede, amikor meglátta, hogy apja fogdossa az anyját, és tántorogva magyarázkodnak, hogy nem látták, működik-e a gáztűzhely.

Szinte mindennapos, sőt, elfogadott volt az ivászat mindenhol, nem úgy, mint napjainkban. A munkahelyen is lehetett iszogatni, hazavezet a kis Polski magától is, mondták egymásnak a munkatársak nevetve a műhelyben, nem volt szondáztatás se reggel, mint egy soroksári gyárban, ahová minden nap 7-re kellett beérni, véletlenszerűen szondáztatták a dolgozókat, igazából ezt megalázónak érezte, mert úgy gondolta, nem bíznak benne, bezzeg régen, amikor simán betán-

torogtak reggel a műhelybe, bent iszogattak, az ebédszünetben. Hát, régen volt, tán igaz se volt.

Megszokta az alkoholistákat a környezetében már gyerekkorától kezdve, szinte természetesnek vette, anyja volt vőlegénye a „Körülzaroiban” botlott meg, és beleverte a fejét a lépcsőbe, sajnos meghalt, nagy rendező szeretett volna lenni, de mint apja legjobb barátja tíz év múlva elmesélte, nem volt elég tehetséges, és nem tudta feldolgozni, hogy először csak tévéfilmrendező lett, aztán már munkája sem volt, csak ült a kocsmában minden nap és várta a felkéréseket. A műhelyben dolgozók nagy része szintén sokat ivott, Tibi bácsi, a szomszéd, Gyuri, a felső szomszéd, István, a másik házból, korán haltak.

Istvánt egyik nap vérben ázva találta meg otthon titkárnő felesége, felrobbantak a belső szervei; évente halt meg valaki a lakótelepen, mert már nem bírta az italt. Nem emlékezik felvilágosító műsorokra, preventív programokra. Jó fej, kedves embereknek tartották Tibi, Gyuri és István bácsit. Hát persze, hogy iszik, de aranyos ember ő.

Aztán amikor meglátta édesanyját botorkálni a János Kórház belgyógyászatára, a mentősök vezették fel, nem volt már más lehetőség, besárgult, olcsó kínai kabátban, ruhákban, pedig emlékezett rá, amikor ünnepelt filmsztár volt, fotózták, autogramokat osztogatott, hetente repdesett Magyarország és Németország között. Nehéz volt elfelejtenie ezeket az éveket, de a családnak akart élni már. Nem, egy színésznő nem élhet a családjának, pedig adhatta volna hetes napközibe a gyereket, édesanyja is felajánlotta, hogy vigyáz a kislányra, neki nem is kell foglalkoznia vele, de ő szerette volna felnevelni.

Amikor véletlenül teherbe esett, azt mondta az édesanyja:

– Kapartasd el, mert egy színésznőnek nem kell már gyerek, így is ki fogsz esni a pixisből, miért nem adtad nekem oda ezt a kislányt; kint kellett volna maradnod Németországban, folytatnod a nemzetközi karriered, de nem hallgattál rám.

Vidék nem jöhetett szóba, ezért elment egy budapesti színházba, de sajnos az a színház szinte csak kabarékat játszott, távol állt tőle ez a szerepkör: táncolni Kabos mellett, a gyerek is sírt minden este, amikor egyedül hagyta, sőt toporzékol, ezért magukkal vitték a show bemutatójára, ahol Kádár János személyesen is megjelent, de előtte annyira felidegesítette a kislány hisztije, hogy belesült abba a két sorba, amit kapott, még idegesebb lett, esténként meghúzta az üveget, a

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

férje is, mert a kutatóintézetben nem úgy mentek a dolgok, ahogy ő elképzelte, a legjobb barátja lett a főnök, belépett a pártba is; ő már fiatalon elhatározta, hogy nem, nem fog belépni, bántotta a legjobb barátja árulása, és az, hogy nem állt ki mellette. Egyre idegesebb lett, sokat ivott otthon, munka után.

Néha elmentek egy-egy családi esküvőre, ott is az árokból kellett kihúzni.

Félt kislánykorában.

Amikor fogta édesanyja kezét a János Kórház belgyógyászatán, előtte a doktor azt mondta, májkóma állt be; csorgott a könny édesanyja arcán, már nem tudott beszélni, de érzékelte, hogy ott ülnek mellette, az unokatestvére hívta fel, hogy nagy a baj, a lány ott ült mellette, fogta édesanyja kezét, már nem látta őt az édesanyja, egyébként is szaruhártya-átültetése volt, többször is, minden gond testi betegségekben jött ki nála, aztán már csak a májkóma maradt.

Amikor elhívta az evangélikus lelkészt, fiatal volt, azt mondta neki, hát, a legtöbb művésznél probléma az alkohol, nem tudunk mit tenni. Nem érezte igazán vigasztalónak, de jólesett, hogy ott ült mellette a kórházban.

Szóval bor... nem igazán szeretné, ha elragadná őt is, egyébként migrénje lesz tőle, hajlamos rá, ezért inkább tartózkodik a fogyasztásától, bár néha rábeszélük.

Régi történetek, de néha felbukkannak, bár a legújabb kutatások szerint inkább a szép emlékekre kellene gondolni.

Próbál fegyelmezett lenni.

**Záruba Károly Valér: Boros zokogó
konok bornokhoz,
olykor jól morgó
bohó tollnoktól**

(Kecskeméthy Péter barátomhoz)

Míves barátom, csapra hordódat,
Hagyjuk az ellene károgoakat!
Élet megsérthet, jó bor borogat,
Hagyd, hadd feledjem hajlott koromat!

Sorolhatnék most nyomós okokat,
Melyért az ember asztalt borogat.
Minket is bánthat nem egy gondolat,
Oldjunk meg együtt fájó dolgokat!

Mindig akad sok, ki észr osztoget,
Ne okozzon, csak apró gondokat!
Nem toldom tovább az o-s sorokat,
So'se felejsünk asszonycsókokat!

Győri Nagy Attila: Ki látta?

Pista bácsi megtömte pipáját, begyűjtotta, majd kisétált a kapuja elé. Komótosan körbenézett, lát-e valakit az utcabeliek közül. A járdán egy lélek se volt kint, viszont az úttesten egy férfiembert látott közeledni, pont az ő irányába. Mikor kicsit közelebb ért, megállapította, hogy egy idősebb cigány jön felé. Bár a szeme már nem volt a legjobb, de úgy tűnt neki, farkasszemet néznek egymással. Pár lépés után hirtelen József a fejét kezdte csóválni, vakarta is, mintha nagy gondban lenne, és még hangosan sopánkodni is kezdett.

– Jaj, jaj, szegény fejem! Itt meg mi történt? Jaj, maga szerencsétlen!

Pistát nehéz volt kizökkenteni a nyugalmából, de ez a hangzavar felkeltette az érdeklődését. Megvárta, míg a cigány odaér hozzá, mert kétsége se volt felőle, hogy éppen az ő portájához tart.

– Adjon Isten! Maga meg mit óbégat itt? – köszönt felé.

– Adjon Isten, magának is! Rá is férne most egy kis áldás a fejére!

A paraszt végignézett az idegenen, és megállapította magában, elég ágrólszakadt a szerencsétlen. Rongyosak voltak a ruhái, és a cipője is kifukadt.

– Mondja már, mi van! Miért kiabál annyira? Ki maga?

– Balogh József vagyok, tisztelettel. Csak azért kiabálok, mert sajnálom magát – a cigány szavaira Pista még kíváncsibb lett.

– Aztán miért sajnál maga engem?

– Már messziről kiszűrtam ezt a csúnya nagy fekete átkot a házán. Ez mindig nagy szerencsétlenséget hoz magával.

– Átkot? Miféle átkot?

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

– Azt én nem tudhatom, de nagyon gonosz. Bizony mondom, nagyon gonosz.

A gazda nem tudta, mitévő legyen, tovább faggatta.

– Tudja maga, hogy ki tette azt oda?

– Nem, nem tudhatom, hiszen nem is ismerem magát. Biztosan egy rosszakarója. Azt magának kell tudnia, kivel van rossz viszonyban.

– Nem jut eszembe senki. Hacsak nem a Kiss Pali, azzal összeszólalkoztam múltkor a kocsmában.

– Igen, az könnyen lehet – sopánkodott tovább József, majd ismét a házat figyelte, és látványosan szörnyülködött. Pista nem tudta, mit csináljon most, ő még ilyet nem is hallott eddig a faluban, csak a tv-ben látott hasonlóakat.

– Mondja csak, ha már ott van, mert odatette valaki, akkor gondolom, le is lehet venni a házamról. Igaz-e?

– Igaz bizony. Amit odatettek, azt le is lehet venni. De nem egy olcsó multság az.

– Tud olyat, aki le tudná venni nekem?

– Nagy szerencséje van, uram, mert pont itt áll egy magával szemben. Már sokszor csináltam ilyet, mindig sikerrel.

– Rendben van, csak hát én kisnyugdíjas vagyok, nincsen felesleges pénzem.

– Értem én, hogyne érteném. Nehéz a sorsa mindenkinek. Nem is szeretném én kihasználni az ön szomorú helyzetét, ezért megcsinálom ingyen.

– Ingyen? – csodálkozott a gazda, mert ilyet ő még nem hallott cigánytól.

– Nem kérek érte pénzt, egy fillért se. Mindössze egy üveg bort, azt is csak úgy jelképesen.

– Megegyeztünk! Van jóféle házi borom, ízleni fog. Csinálja is, essünk túl rajta!

Józi megörült a bor ígéretének, és nekikészülődött a nagy feladatra. Kigombolta, majd levette rongyos kabátját, és a fűre dobta maga mellé. Mindkét kezét látványosan az ég felé emelte, majd lassú körmozdulatokat végzett vele. Mikor befejezte, a ház felé mutatott, és megint kiabálni kezdett.

– Távozz a házról, átok! Távozz messzire, vissza ahhoz, aki küldött! Ámen!

Az egész nem tartott két percig, majd elégedetten felvette a földről a kabátját és Pista felé fordult.

– Látja, ennyi volt, már meg is vagyok vele. Volt átok, nincs átok.

A gazda végignézett a házán, megnézte a cserepeket is. A pipája kezdett kialudni, így készülődött befelé.

– Köszönöm, barátom! Hálás vagyok! – vetette oda a cigánynak. – Most, ha nem haragszik, én megyek lefeküdni, elfáradtam.

– Menjen csak, menjen csak, fárasztó dolog ez az átok. A fizetségemet ne feledje!

Pista megindult befelé a kapun, közben odafordult felé.

– A bort? Hiszen most itta meg az egész üveggel – a válasza letaglózta Józsefet.

– Már ne bolondozzon velem! Még, hogy megittam! Ki látta azt?

– Hogy ki? Hát én. Csak nem azt akarja mondani, hogy nem hisz nekem? Hazugnak nevezne? Én se vontam kétségbe, amiket mondott. Maga látta azt az átkot, én pedig, hogy megitta az üveg boromat. Kvittek vagyunk, további jó napot! – azzal le is zárta a vitát, és bement a házába. Józsi hangosan morgott még valamit, de Pista csak kuncogott magában, és becsukta maga mögött az ajtót.

Ambrus József: Otelló vére

Otelló édes vérére szomjazom,
borban fürdöm, mint patakban a kavics,
a mámort kék szavakba foglalom,
mely sokszor igaz, sokszor lehet hamis.

Sápadt külsővel szürcsölöm a bort,
mert ha józan vagyok, a kedv elkerül,
ami a dohos pincében kiforrt,
s amitől sápadt arcod hevül.

Az élet álma aranyá bomol,
mert Isten adta a bort vigaszul,
sűrű érintése ébren elsodor,
és olykor az erkölcs is kilazul.

Kinyílt a korszó, mint pincekapu,
és a jó gazda Otellót kever,
vagy óbor van benne, mennyei aszú?
Isten sem tudja, merre van Eger.

Jóhíremet eladom a borért,
ha az élet bolondozik velem,
letépte homlokomról a babért,
s a mámort poharamból nyelem,

mert legnagyobb bűn a szomjazás,
és bomlott szívem bordalt énekel,
születés vár, vagy örök rothadás,
az Édenkert a kutjának se kell!

Dobrosi Andrea: Fröcsi bá

„Igyunk, barátim, szomjas a világ,
Kivált a költő, aki tollat rág.
Hiszen mi írtuk a jó Főti dalt,
Igyuk meg hát ez átkozott italt.”

/Vörösmarty Mihály: Rossz bor/

Ma épp ezt a versrészletet pingálta Kleo néni a 9. a osztály táblájára. Irodalomóra volt, hétfőn az utolsó. Éppenséggel nem ez az időszak a legalkalmasabb a figyelem megtartására, mi több, felkeltésére. Kleo néni megpróbálta. Megpróbálta? Megtette. A legendák titokzatos világába kalauzolta el diákjait.

DJ gondolatai azonban máshol jártak. Valahol a Béke tér és a Reiter Ferenc utca között. Már majdnem hazaért. Az osztály eminens tanulója volt, de nem egy füzet fölött görnyedő, vagy ma már inkább mobiljába temetkező kissrác. Tulajdonképp az irodalom is érdekelte, ahogyan minden. Olyan izgő-mozgó volt.

Kleo néni még egy utolsó lendülettel belevágott egy legendába, miszerint Vörösmarty Mihály és Jedlik Ányos – eredeti nevén István, aki nemcsak feltaláló, hanem bencés szerzetes is volt – Fáy András főti birtokán borozgattak, ahogy azt gyakran szokták. Egy októberi szüreti napot töltöttek együtt. Jedlik akkoriban kísérletezte ki a szódát, más néven szikvizet, illetve dolgozott annak nagyipari előállításán. Mivel érzékeny gyomra miatt a bor magában számára túl erős volt, magával vitte „apparatus acidularisát”, vagyis az általa csak „savanyúvízi ké-

szüléknek” nevezett tárgyát. Ekkor történt, hogy Jedlik szódával hígtotta a borát. Volt is erre ámuldozás. Ez volt az első fröccs, amit a későbbi feltaláló németesen csak spriccnek nevezett. Mivel azonban ez nem tetszett a költő Vörösmartyknak, később a fröccs névvel illette, mondván, az magyarosabb.

Nem csoda, hogy Kleo néni ilyen jól informált volt. Egyrészt férje, Áron nyelvész volt, jól elbölcsészkedtek otthon szabadidejükben; másrészt borászcsaládból jött, ezt a legendát jól ismerte, mint a tenyerét. Nemrég tanított az iskolában. Bendegúz – más néven Fröcsi bá – a testvére hozta ide 3 évvel ezelőtt, aki most fizikát tanít. De Kleo néni csak ez év szeptembere óta osztályfőnök a 9. a-ban.

Kicsöngettek; ám a tanárnőnek azért egy utolsó lendületre még volt ideje. Diákjaira rábízott még egy házi feladatot. Pont egy hetük volt rá, hogy írjanak egy, a saját életükből vett legendát. Kleo nénit most nem érdekelték az internet adta bölcsesetek. Azt mondta, amit tanultak, szinte kötelező elfelejteni, neki most a friss, „ropogós”, mai könnyed sztorikra van gusztusa.

DJ nehezen boldogult az irodalomleckével, de ahogy lenni szokott, végül mentette a helyzetet. Legalábbis Kleo néni arcáról ezt olvasta volna le az a zöld lámpa otthon az íróasztalon. Késő este volt. A fogalmazásokat javította, de egynél könnyű szökött a szemébe, és el-elidőzött rajta. Mikor elolvasta, gyorsan lefotózta és elküldte fizikatanárnár öccsének, aki már jó 20 éve tanított az iskolában.

DJ dolgozata volt. Személyes. A címe: Fröcsi bá.

*

„Ami azt illeti, már én is feltettem magamnak a kérdést: miért is vagyok DJ. Persze, tudom, a nevemből: Honi Dávid Jonatán. Viccelődtünk is az egyik fizikaórán, mikor a hang erősségéről, magasságáról és a hangszínről tanultunk, hogy mivel a név kötelez, talán én, mint DJ, tudnék róla mesélni.

Ekkor jutott eszembe, hogy nekem van egy fizikatanárom, akit csak Fröcsi bának nevezünk. Mindenki a suliban. De miért is?

Fröcsi bá, azaz teljes nevén: Bérczi Bendegúz tanár úr egy igazi borászcsaládból származik. Már a dédapja is ezzel foglalkozott. Ahogy az apja is – meglett kora ellenére. Családjuk a Bérczi Borászat tulajdonosai, pontosabban már évtizedek óta a Bérczi Vendelek. Ezért is az a

logójuk, ami: egy hat szőlőszemből álló szőlőben a B, É, R, C, Z, I betűk, amit alulról egy nagy „V” betű ölel át. De ez már tradíció.

A Bérczi családnak 3 gyermeke lett. Artúr, a legidősebb fiú grafikusként dolgozik. A borok címkéi az ő keze nyomát őrzik. Kleopátra a Hugyi, vagyis Kleo néni, irodalomtanár az iskolánkban, az én osztályfőnököm. Szabadidejében szlogeneket ír egy-egy borhoz. Végül megszületett Bendegúz, akit nem igazán kötött le a bor iránti szeretet, inkább a fizika világa varázsolta el. Ő az én fizikatanárom. Mivel Bendegúz a legkisebb, otthon mindenki csak Öcsinek szólította. A Bérczi család pedig nem lenne teljes az édesanya nélkül. Karolin a reklámparban dolgozott, a marketinget viszi, de a mai napig sokat tesz nemcsak a gazdaságért, hanem a családért is. Mert Karolin egy energia-bomba.

Öcsi tehát beleszületett egy borászcsaládba, de igazából egy kakukktojás volt. Persze szülei próbálták a gazdaság felé terelni, de sikertelenül. Pedig az apja még nevet is úgy választott a gyerekeinek, hogy azoknak egyszerre legyen a névnapjuk, október 20-án, amikor neki is. Kivéve persze feleségét, Karolint, aki tavasszal hozott színt a családba. Vendel szerette volna továbbadni a tudását, legalább valamelyik csemetéjéből gazdát nevelni. A Bérczi Borászatot örökségnek szánta és szánya a mai napig – töretlenül.

Vendel aprólékos és alapos. Szinte megszállott. Pincéje roskadozik a finomabbnál finomabb boroktól. Nemcsak palackok, de hordók sokaságát is rejti. Ezer titkot őriznek a szüretekről, ahogy a venyigék szőlőszemei musttá, majd lassacskán borrá lesznek. A metszéstől a tőkék feldúcolásán át a szőlőprések nyikorgásáig neki minden nap olyan piros betűs ünnep, amiben mindig ott van a kéznyoma. Vendel számára a pince egy szentély; nemesek lakhelye. Nem sokat tétlenkedik, ha a borról van szó. Ezt még Oli, a kuttyája is alá tudja támasztani. Olivér, azaz Irsai Olivér.

Különösen becsben tartott egy palackot, amibe még a születése évében került a parafadugó. Ez a bor mindennél kedvesebb és fontosabb volt neki. A családban csak „becses” bornak említették. Senki sem nyúlhatott hozzá, és ezt mindenki tudta. Hiszen már a parafadugója is egy ereklye volt! Az üveg formája és megsárgult címkéje is a korról tett tanúbizonyságot, amik szintén a „becsességről” árulkodtak. Talán az ő édes vörösével is álmodott.

Egyszer persze fel akarta bontani – ő akarta felbontani. A megfelelő alkalomra várt.

Fröccsnek nem itta volna meg, mert a bor túl öreg és nemes volt, a bort kár lett volna hígítani, az hiába tökéletes szomjoltó. Vendel egyébként se tett volna ilyet. A bort csak tisztán szerette, és szereti ma is. Se kőla, se szóda. ki akarta élvezni annak ízét és zamatát. Időt szánt minden mozdulatra. A gyermekeinek tekintette őket. Ők voltak az ő féltett kincsei, életének mozgatórugói. Mi több, még mindig azok, hiszen a Bérczi Borászat napjainkban is él és virul.

Bendegúz – vagyis Öcsi – sokat áradozott öt éves érettségi találkozójukról a családban. Vendel és Karolin ekkor voltak 25 éves házасok, az ezüstitakodalom évében jártak. Az izgatott, legkisebb gyermek – aki Áronnal készült a találkozóra, hiszen osztálytársa volt – nagyon lelkesedett. Barátja akkoriban járt Kleopátrával, majd később a férje lett. A fiatalság – bolondság közhely abban az időben épp aranykorát élte.

A szülők se panaszkodhattak.

Karolin gőzerővel haladt előre a gazdasszonyok rögös útján, de más területen is pörgött. Ilyen volt az ezüstitakodalomuk is. Mindent észben tartott, egy két lábón járó naptár volt. Nem úgy, mint Vendel. Őt el-elvarázsolta mondjuk egy üveg Cuvée. Legutóbb is megfelledekezett a házassági évfordulójukról. De Karolin azon volt, hogy ez ne következzen be újra. Különböző módokon próbálta emlékeztetni Vendelt. Az egyik ilyen volt egy általa csak üzleti fogásnak és jó reklámnak tartott promóció, mikor bizonyos időben és feltételekkel boraikat 25%-os kedvezménnyel lehetett megvásárolni. De nem volt rest Artúr fiát is bevetni, aki grafikusai vénáját kamatoztathatta, amikor a borok címkein megjelent az ezüstös színvilág. Legmerészebb álma pedig az volt, hogy megkóstolhassa a „becses” bort.

Vendel – bár igencsak lekötötték a borászati tennivalók – még saját magát is meglepte, hogy észben tartotta az évfordulót. Mert észben tartotta. Karolin számára egy ezüst fülbevalót – direkt ezüstöt – tartogatott, amit kifejezetten az eljövendő alkalomra vett. S mivel a neje sokat ábrándozott Amszterdamról, Vendel vásárolt két repülőjegyet a holland fővárosba, ami akkoriban a 25. legnépszerűbb úticél volt. Mindezek mellett úgy gondolta, elérkezett az a bizonyos alkalom, amikor a „becses” bort fel lehet bontani – tehát ő majd felbontja.

Elérkezett a nagy nap. Minden flottul is ment egész addig, amíg Vendel a „becses” borért le nem ment a pincébe. De a bor nem volt sehol.

A borász forrongott a dühtől, mégsem akarta elrontani azt a szép napot. Főleg azzal nem, hogy semmibe veszi Karolin szavait. Próbált uralkodni az akkor érzett mérhetetlen fájdalomán. Azzal nyugtatta magát: az idő mindent megold – még ha lassan is. De nem kellett sokat várnia a válaszra.

Jó késő este került elő Öcsi és Áron az osztálytalálkozóról. Kissé spiccesek voltak, amit már lehetett sejteni, hiszen a kutya is hevesen ugatott, ők pedig nem igazán szeretik az alkoholszagot. Mikor Vendel le akarta csitítani az ebet, Olit, Áronnak sikerült elszólnia magát, ráadásul elég feltűnőek voltak Öcsi zakóján a kis vörös foltok is. – Hát, Olivér, jól összefröcskölted a gazdádát! Látod, megihattad volna azt a kis vörösbort! – mondta, és a fröccs szót jól kihangsúlyozta. Olyannyira, hogy az amúgy is lobbanékony Vendel mérgeledni kezdett, hogy lehet egy igazán nemes, öreg és édes vörösbort fröccsnek meginni?

Karolin persze most is próbálta csitítgatni a férjét, de nem sok sikerrel. Ekkor Áron – aki még mindig spicces volt – rátett egy lapáttal, és dicsekedve mutogatta azt a polaroidfotót, amin egy üres üvegre préselt megsárgult címke volt látható a jó öreg B.É.R.C.Z.I. logóval. Ez volt ugyanis Áron legújabb „zsákmánya” boroscímke gyűjteményébe, mert egyszerűbb volt lefotózni, mint leáztatni azt.

Mint kiderült, amíg Vendel és Karolin egy étteremben élvezték a gyertyafény társaságát, addig Öcsi és Áron egy kicsit lazítottak az osztálytalálkozó után a „becses” borral, tehát felbontották.

Ahogy másnapra megérkezett a józanság a két egyetemista életébe, az akkor nyelvésznek tanuló Áron Öcsire ragasztotta a Fröcsi gúnynevet, a „fröccs” és az „öcsi” szóból. Ő volt kora, vagyis az élete Vörösmartyja. Igaz, Áron utóbb úgy nyilatkozott, ő csak kedves akart lenni, ahogy máig az.

Bárhogy is volt, én kifejezetten hálás vagyok ennek a ragadványnévnek, mert akkor most nem tudtam volna megírni ezt a fogalmazást, vagyis hát nevezzük legendának. Ugye, Bérczi tanár úr?”

*

Fröcsi bá – aki az imént még a szeméit próbálta nyitva tartani – sokáig szorongatta a mobilját. DJ jól „összerakta” ezt a sztorit – gondolta, és nem jött álom a szemére. Így, hogy közeledik lassan szülei 50 éves há-

zassági évfordulója, késztetést érzett arra, hogy valahogyan orvosolja egykori ballépését, de végül átadta magát az éjszakának. Másnap a fizikaterem a gyerekkorában otthon már rongyosra hallgatott Fáy-Jedlik-Vörösmarty legendától volt hangos.

Milló Ildikó: Borstációk

- haikulánc -

Újhegy lankáin
- vígan neveltél énám -
öreg szőlősor
*
bort is kínáltál
- szőlőindák öleltek -
karod melegét
*
szőlőt metszeni
- azúr Balaton-parton
tőled tanultam
*
tüzes bor hevít
- szőlőskertünk virágzik -
reptet szárnyatlan
*
ősz pírában
- szőlőszemtükör ragyog -
kínálsz édes bort
*
Dionüszosz-dal
- menyegzőnk szüreti bor -
mámorba igéz
*
szőlőindák közt
- fanyar bor poharamban -
ölelkezünk is

vöröskő pincék
- bakhátas szőlősorok -
sírnak fel ősszel
*
hordón vetettél
- gyertyacsonk a pincében -
jövőt magadnak
*
üledékes bor
- a szőlőben karoltál -
rám kövesedett
*
látom kezekben
- rám emelted poharad -
kérész-életünk
*
rizlinges sorod
- szőlőtőkék álmodnak -
kiszáradt mára
*
örök élet hív
- balatoni ezüsthíd -
hullámsírodba
*
búcsútorodon
- temetőkereszt fénylik -
óbort áldoztam

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

Ambrus József: A nagy pohárnok

Az újborhoz fordulok lelkesen,
gyötör a kín s bánat, mit tegyek?
Néhány halk szóval kifejezhetem,
az ember berúg, s mindent elfeled.
Igyál, mert fáj az élet, s nincs kiút
– a bortól érzek végre emberül –,
csak perc a lét, pár lépés a Tejút,
mit ér a szív, ha elkorhad belül?
Agyagból gyúrt az Isten biztosan,
bölcs reményt csak borból merhetünk,
tűzre vet akár tisztán, vagy csúfosan,
buborék és verem földi életünk.

Bájjalból ihat aggastyán, s legény,
a nagy pohárnok mindig újratölt,
amíg szánom-bánomat fogadtam én,
merész tűzcsikója a földre dőlt.
Újratöltők egy arany serleget,
mint jöttmentek, a semmibe veszünk,
kínban fetrengnek, lázban szenvedek,
mézet és bogáncsot kínál a kezünk.

Vigadjunk létünk romlott hajnalán,
a bor s a rózsa nekünk terem,
és haladunk, mint sivatagi karaván,
mégis a szíved örök jégverem.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Tangóharmonika

„Nem Pesten történt, amit hallotok. Ott ily regényes dolgok nem történnek...” – írta egykoron Petőfi. És valóban: ha vidám családi sztorit akarok mesélni, nekem is vissza kell mennem a múltba, az Alföldre, a gyermekkorom világába. Vissza kell térnem a múlt század hatvanas éveibe, hogy el tudjam mesélni: bizony a tanyasi ember a bort és a pálinkát afféle gyógyszerként kezelte: reggel ébredés után egy

kupica pálinkát a jobb étvágyért, délben egy kis saját termésű szőlőből készült kadarkát a jobb emésztésért, este pedig egy-két pohárkával altatónak. De pálinkával kellett öblögetni akkor is, ha a foga fáj a tanyasi embernek – hiszen a szesznek volt gyulladást csökkentő hatása is.

Ne gondoljátok azért, hogy ettől alkoholisták lettek, hiszen napközben keményen dolgoztak: az a sok fizikai munka, amit megállás nélkül végeztek, általában ellensúlyozta az elfogyasztott alkohol bódító hatását. Emlékeim szerint inkább a téli esték, a szomszédlátogatások alkalmával történhetett meg, hogy valamivel több bor fogyott, mint amit az „egészség megkívánt”, ilyenkor aztán csendben énekelni kezdtek: régi szép, általam azóta sem hallott nóták kerültek elő az emlékezetükből. A nagybátyáim közül leginkább a Jóska volt az, aki mulatni szeretett: ha ő cigányt látott a kocsmában, vagy valakinek a névnapjára zenészeket hívtak, addig-addig alkudott a prímással, míg a hegedűt és a vonót meg nem szerezte tőle. Mi, gyerekek ilyenkor már előre dőltünk a nevetéstől: Józsi bácsi ugyanis csak szeretett hegedülni, de nem tudott. Így aztán a keze alatt rettenetes egércincogás tört elő abból a szegény „száraz fából”, de olyan lelkesedéssel húzta, mintha épp a Pacsirtát adta volna elő a meglepett hallgatóságnak.

Egyébként nagy mókamester volt őkelme: rengeteg sikamlós viccet, pikáns történetet tudott. Ha ilyeneket mesélt, mindig ránk szólt az unokahúgossal: „Ti most fogjátok be a fületeket!”, de persze eszünk ágában sem volt annyira befogni, hogy meg ne halljuk a meséit, inkább elfordulva pukkadoztunk az apácás meg cigányos viccein. Hiszitek vagy nem, de a téeszben, ahol dolgozott, a mókázása miatt annyira szerették, hogy kikapálták helyette a sort az asszonyok, csak üljön ki a sor végére és meséljen!

Azon az emlékezetes disznóvágáson se vettük túl sok hasznát, mint segítségnek: a fogó pálinkát és a forralt bort még buzgón megitta a férfiakkal, de utána már el-eltűnt, hogy a konyhán az asszonyokat traktálja a történeteivel – cserébe egy-egy pohár kadarkáért. Gondolom, ezek után hihető, hogy mire este lett, és minden elkészült, a mi Józsi bácsink már igen jókedvűen emelgette a poharat, és kicsit akadozott a nyelve. Vacsora után viszont felélénkült, mert a bátyjának az egyik fia beállított hozzánk egy tangóharmonikával. Azt mesélte, zálogban van nála, mert előző este a falu kocsmájában a zenész nem bírta kifizetni a cechet (vagyis annak az árát, amit az ő vendégei fogyaszt-

tottak), ő kiségitette, de csak azzal a feltétellel, hogy addig nála marad a becses hangszer, míg a kölcsönt meg nem adja. Ezután megpróbált rajta játszani: ha nem is tökéletesen, de azért kísérni tudta az időközben megkezdett éneklést. Szállt a dal, fogyott a jó bor, egyre jobb lett a hangulat, egészen addig, míg Pista el nem fáradt. No, csak ez kellett a mi Józsinknak: elkezdte kérlelni, hadd próbálja már ő ki azt a harmonikát! A srác végül beleegyezett, de mondta neki, nagyon vigyázzon rá, mert neki a hangszeret épségben vissza kell adnia.

Józsi bácsi ezután magára öltötte a tangóharmonikát, nagy igyekezettel próbálgatta a hangokat a gombokon, de bizony elég siralmas volt – a közönség hamar elunta. A fiatalok kitalálták, hogy inkább kimennek a ház előtti jégre csúszkálni. Szép holdvilágos éjszaka volt csillagfényes égbolttal – a hó is világított –, így nagyszerűen tudtunk tájékozódni kint a gyepen, a kacsásúztatónál. Csúszkáltunk és hógolyóztunk, aztán a nagyobbak: Sári és Pista elkezdtek táncolni a jégen. Persze volt néhány fenékre esés, de ki bánta? Nagyokat neveltünk egymás kárára, de ezért senki sem haragudott. Nem is vettük észre, hogy elindult kifelé, de egyszer csak ott termett Józsi bácsi is – kezében a harmonikával. Még mielőtt Pista rászólt volna, hogy vigye azt vissza, máris ott toporgott vele a jégen, és próbált a táncolóknak zenét szolgáltatni – egészen addig, míg egy nagyobb csúszásnál hátra nem esett, aminek az eredményeképpen a jég recsegve törni kezdett alatta.

– Jaj, a harmonika! – kiáltotta kétségbeesve, és azon igyekezett, hogy estében a hangszeret valahogyan a magasba tartsa, mit sem törődve azzal, hogy így a vállával ért a jégre.

Apukám odaugrott, hogy átvegye tőle a hangszeret – amitől a jég még nagyobb darabon betörött –, Józsi bácsi pedig félig alámerült a jég hideg vízben. Őt aztán Pista és Sári húzta ki nagy jajgatás közepette, és siettek vele be a házba, hogy anyukám keressen neki száraz ruhát. Kisvártatva ott ült „elkämpicsorodva” a hokedlin a tőle kb. húsz centiméterrel magasabb édesapám nagy pulóverében, és nagyon-nagyon fájlalta a vállát, amiről aztán hétfőn az orvosnál kiderült: nem csoda, hisz eltörött a kulcscsontja.

A felesége persze korholta:

– Látod-látod, mindig az az esztelenkedés! Ki mondta, hogy vénségedre menjél ki a jégre? A fiataloknak való az, nem neked! Persze, mert a bortól mindig felbátorodsz! Még jó, hogy a harmonikát nem törted össze, most fizethetnék azt is.

– Isten bizony, drága feleségem, nem akartam én bajt – békítette Bözsikét a kedvenc szavajárásával –, csak az a fránya muzsikos vérem...

– Csak az a fránya mindig száraz torkod – az víz téged a bajba, maradjunk annyiban!

Legalább húsz éve már, hogy nincsenek ők közöttünk. Szép kort éltek, és Józsi bácsi úgy ment el, ahogy élt: mulatva. Egy nyugdíjas találkozó után – ahol még jót borozgatott és nótázott – lefeküdt aludni, és másnap Bözsike hiába keltegette. De mókázása és örök bohémsága miatt máig emlegetik őt a faluban.

Záruba Károly Valér: Őszistennő

A vadleány későn érő,
Mikor asszony, sok a kérő.
Édes csókja sokat érő,
A világon általérő.

Az ősz, mi színét kibontja,
Több a kék szín, mint a lombja.
Hosszú fürtje ékessége,
Ezért ő az ősznek szépe.

Vörösborok istennője!
Hadd legyek a szeretője!
Most még csak a szőlősoron,
Csodás Cabernet Sauvignon.

Szohner Gabriella: A bor

Ha a borra gondolok, hullámvasúton érzem magam. Kevés olyan szó van a gyönyörű nyelvünkben, amiről azt mondhatom, hogy a jelentése, a hozzá kapcsolódó érzelmeim a mennyekbe röpitének, de abban a pillanatban a poklok legmélyebb bugyraiba is taszítanak. Egyik ilyen szó éppen a „bor”. Előbb a szép élmények érkeznek, de úgy húzzák maguk után a félelmet, hogy görcsbe rándul a gyomrom. Mire képes vagyok elszakadni a felvillanó képektől, az összes vegetatív tünet

megtalál. Szédülök, izzadok, az ájulás kerülget. S hogy miért? Rögvest elmesélem.

Kicsi lányként nagyon szerettem a szüreteket. Mamus testvére nagy szőlőföldet művelt. Összetartó rokonok voltunk, ősszel, a szüret idejére összejött minden felnőtt és gyerek, hogy a termés a megfelelő helyre kerüljön. Akkor találkozhattak a messzebb élő unokatestvérek, és a gyerekeik. Nagy családi összejövetel volt ez minden évben, mindenkinek már jó előre ki volt osztva a feladat, a legkisebbtől a legnagyobbig. A kicsik szedegették a földre hullott szemeket, az asszonyok a fürtöket vagdoszták a tőkéről, a férfiak puttonyoztak, vagy darálták, taposták a leszedett szőlőt a hatalmas kádakban. Késő délelőttre már csordult a must, estére pedig az udvaron a tűz körül szalonnát sütögettek. Az előző évi bor, amit a vacsora mellé kortyoltak, szétáradt a fáradt izmokban, megolajozta a torkokat, a felnőttek viccelődtek, énekelgettek. Nem is mentek addig haza, míg a csillagok fel nem ragyogták magukat a mennyboltra. Kitartott ez néhány napig. Milyen szép is volt!

Már nagy lányka voltam, talán hatodikos, amikor a szeretett szüretem elrontotta valami. Jobban mondva valaki. Egy fiú volt a bűnös, aki nekem második unokatestvérem volt, és néhány évvel előttem született. Más-más bolygón éltünk, én a vidéki kislány, aki még alig serdült, ő pedig a pesti, már igen vagány srác, aki a felnőttkor felé kacsingatott. Abban az évben valamiért nem nagyon kaptunk feladatot, sokan voltunk, nem volt szükség a munkánkra. Kis Laci bunkert ásott, harckocsinak készítette, mindenféle komoly dolgokat hordott bele, és határozottan katonának képzelte magát. Egyedüli fiú volt a gyerekek között, unhatta a kis pisis lányokat. Én már nem voltam kicsi, megmutatta hát a kincseit. Engem nem nagyon kötöttek le a távcsövek, az iránytűk, meg sok hasonló kütyü, egyedül kis Laci napszemüvege villanyozott fel, de az alaposan. Ritka jószág volt az még akkoriban. Szerettem volna közelebből is megnézni, kezembe fogni, felpróbálni a számomra igencsak irigylésre méltó darabot, de azt nem adta a kezembe, akárhogy kértem is. Pedig nagyon szépen kértem, még könyörögtem is, de ő hajthatatlan volt.

– Nem való lányok kezébe! – mondta büszkén és olyan flegmán, hogy amúgy is ingadozó hormonjaim kiverték az összes biztosítékomat.

Nem voltam én hozzászokva, hogy egy férfiú nemet mondjon egy hölgynek, apu soha nem tett volna olyat anyuval. Szó mi szó, az akaratom és a dacom felszabadult, és csak a pillanatot vártam, amikor

megszerezhetem azt, amitől így eltiltott. Árgus szemekkel figyeltem, és amikor belemerült a játékába, egy hirtelen mozdulattal lekaptam a szemüveget az arcáról. Bár ne tettem volna! A következő pillanatban akkora pofon csattant az arcomon, hogy a bunker fala adta a másikat. Még a fülem is beleszendült. Hát, erre aztán igazán nem számítottam. – Mondtam, hogy nem lányoknak való! – üvöltött rám.

A fájdalمام mellett még jól meg is ijesztett ezzel a kiabálással. Nagy voltam ahhoz, hogy bömbölve rohanjak a szüleimhez, de bizony kicsordult a könnyem. Maradandó ütés volt, a szemem alá rögtön kék karika festődött, így kénytelenek voltunk bevallani mi, és miért történt. Akkor még ilyesmiből nem csináltak gondot a szülők, nem is kaptunk büntetést. Csak én utáltam meg a szüretet, mert ez a kölyök még bocsánatot sem kért.

Ettől kezdve nem igazán akartam szüretelni, főleg akkor nem, amikor tudtam, hogy kis Laci is jön Pestről. Pár évvel később, amikor már majdnem felnőttek voltunk, és újra találkoztunk egy szüreten, régi pofon ide, vagy oda, kicsit egymásba habarodtunk. Jól éreztem magam vele. Okos volt, jóképű, figyelmes. Amikor kiderült, hogy találkoztunk, megkaptam a következő pofont. Azt már anyámtól, mert letagadtam a randinkat. A szüleink heves tiltakozása miatt megszakadt a kapcsolatunk. Soha többé nem találkoztunk. Szüretek. Szép emlékek és kevésbé szépek. Pofonok. Hullámvasút.

A bor. Igen. Mindig volt otthon valamennyi. Nem a boltba mentünk érte, egy néni hozta a messzi faluból vonattal, háti szatyorral, demizsonban. Egy nagyobb volt a hátán, két kisebb meg a kezében. Ezekből mérte ki kancsóval azt a mennyiséget, amit kértek a szüleim, a nagyszüleim. Vásárlás előtt mindig megkóstolták. Vörösbor volt, állítólag nagyon finom. Minden héten ugyanazon a napon jött, ugyanabban az időben. Egyik héten tejfölt és túrót hozott, a másikon bort. Szerettem, ha Mari néni jött. Magával hozta a falut. A falusi életet, a falusi ízeket, a falusi meséket. Nálunk mindig megpihent kicsit, jól elbeszélgetett Mamussal, és én száj tátva hallgattam őket. Aztán Mari néni elment, máshová is vitte a portékáit, Mamus pedig szépen beosztott mindent a következő érkezésig.

Nem is volt semmi baj a borral, amíg a középső nagynénem férjet nem hozott a házhoz. Mert attól kezdve az életünk rémálommá vált. A bácsi nem ismerte a mértéket, nem is volt elég az otthoni bormennyiség, mert sorra járta a kocsmákat, és ha túllendült a határon, és általában

túllendült, elszabadultak az indulatok. Nem lehetett csitítani. Főleg akkor volt végtelenül agresszív, amikor Mamus meg Tatus a lányukat védtek. Ilyenkor aztán eljárt a keze, esti akcióit a másnapi kék foltok jelezték a feleségén, és mindenki másón, aki arra járt. Valamilyen szinten mindenki tartott tőle, de én voltam a legkisebb, én féltem talán a legjobban. Állandóvá vált a szorongásom. Ha ő borgőzősen ha-zaért, biztos volt, hogy néhány óra múlva szanaszét szaladt a család. Én meg a legkisebb nagynéném leginkább a szomszédba, vagy a hatodik szomszédba, telefonálni a rendőrökért. Karöltve járt nálunk az öröm és a riadalom. Mamus meséi, meg a részeg üvöltés és a pofonok. Felnőttem, de a bor és a rombolás, amit okozni tud, nem hagyott el. Nővérként láttam őket, amikor megszületett egy gyermek. Láttam a felnőtt férfiakat krokodilkönnyeket hullatni, miközben fogadkoztak, hogy többé soha. Öröm volt, és utána a nihil. A „soha” szó elsuhant a levegőben. Mert már nem volt akarat, nem volt visszaút. Láttam a tönkrement életeket, embereket, akik nem tudtak megállni a lejtőn, akiket a bor mély szakadékba taszított, és már nem volt kifelé. Családok estek szét, asszonyok haltak, gyerekek lettek sérültek születés-kor, vagy mentális betegek, netán gyilkosok valamivel később. Mert nem bírták tovább. Hullámvasút.

A bor az istenek ajándéka, azt mondják. Nem akarok én sem mást állítani. Az istenek ott fenn, az Olümposzon biztosan jót akartak. Mi nem vagyunk istenek. Nem tudunk jól bánni isteni ajándékukkal. Emberek vagyunk. Gyarlók, gyengék, keserűek. Kőválygunk egy labirintusban, kínlódunk valamiben, amit életnek hívnak. Egyikünk megtalálja a helyes utat, a mértékletességet, másikunk nem. Egyikünk lassan kortyolgatja, ízlelgeti, a világ minden csodáját felfedezi benne, nemesíti, és életének nektárjává alakítja, míg másikunk már mindenét elveszítette miatta, éjszakánként behúzódik egy utcai sarokba az üveggel, aminek tartalma szőlőt sem látott, de meg kell innia, másként nem éli meg a reggelt.

Kevés ilyen szó van a gyönyörű nyelvünkben, amihez ennyi szép, és ennyi rettenetes élmény kapcsolódna nekem. Hullámvasútra ültet. Érzelmi hullámvasútra. Félek és szédülök. Nem szeretem ezt az érzést...

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://poeta.hu/aktualis-palyazati-kiirasok/>

Klotz Mária: Hordóba zárt Istenek

*„A szőlő halála csak átváltozás...
A szőlőből must lesz, a mustból bor.
A szőlő ereje velünk marad,
halálával kellett bevennie az időtlenséget.
Ha körülnézel a pincében,
vajon gondolsz arra, hogy isteneket őrzöl hordóidba zárva?
Minden borospince a halhatatlanság szigete.”
(Pálinszky János: Ócsai csendélet)*

Van egy népszerű bormondás, mely szerint „*Ki a bort, a nőt és a dalt szereti, rossz ember nem lehet!*” Mindháromról gyakran volt szó gyermekkoromban, igaz, ezúttal írásomban a boré a főszerep. „*Ha fénylik Vince, megtelik a pince*” – tartja a mondás, és bizonyára Vince napján akkoriban is tűzött a nap, és az emberek megjósolták a bő szőlőtermést.

Minden évben szüreteltünk. Anyai, Hermann-nagyszüleimnek volt a házuk fölötti kertben lelkesen gondozott nova és otelló szőlőjük. Hozzáértő munkájuk mindig meghozta gyümölcsét, a pincében folyamatosan finom, kellemes illatú borok álltak a család és a vendégek rendelkezésére.

Egy verőfényes, szép őszi szeptember elejei napon zajlott a szertartás, a szüretelés. Mindig figyeltek arra eleim, hogy jó idő legyen, ne hátráltassa eső a munkálatokat, szél a vidám hangulatot. Ilyenkor az egész család részt vett az eseményen: nagyszüleim, szüleim, unokatestvéreim és természetesen én is.

– Holnap hat órára gyere! – figyelmeztetett nagymamám, mielőtt hazament tőlünk. – Egy kisvödört is hozzá! magaddal! – folytatta.

A fém kisvödörmet gondosan előkészítettem, anyukám még egy metszőollóról is gondoskodott. Izgalommal, nagy örömmel vártam a reggelt. El is érkezett. Összegyűltek kicsik és nagyok, fiatalok és idősek. Nagyapám kiosztotta a vödörket, ollókat, két puttonyt is elővett, és mindenkinek jó munkát kívánt. Megjelölte a sorokat, ki melyiket viszi, hol szüreteli le a szőlőt. Elindult a munka. Szépen, nyugodtan csipegettük az érett, dundi fürtöket, és amikor megtelt egy vödör, az udvaron felállított kádba beleöntöttük a termést. Köztünk, unokatestvérek között

egyfajta versenyszellem is kialakult: ki hordta a legtöbb teli vödört, ki nem potyogtatott le sok szőlőt, ki kapott több dicséretet. Mert abból is jutott ám bőven. És vidámságból, nevetgélésből, történetek meséléséből, viháncolásból...

Nagypapám és bácsikám hátán puttony volt, amelytől felelősségteljebbnek tűntek a szemünkben. Mozgalmasan zajlott a délelőtt, időnként még egy odaillő dal is felcsendült. Talán sváb népdal, vagy magyar bordal lehetett, de csak úgy zengett a kétszólamú énekléstől az őszi határ.

Délben, harangkonduláskor szünetet tartottunk. Isteni illatok terjengtek a levegőben, elérkezett a talán legjobban várt pillanat, az ebéd ideje. Mindenki levonult a házba, amelynek udvarán elfogyasztottuk a finom birkapörköltet, főtt krumplival és savanyúsággal. Nagymamám frissen, kovással sütött fehér kenyerét csipegettük hozzá. Előtte való napon készítette elő az ínycsiklandozó falatokat, hogy másnap csak a vendégekre összpontosíthasson. Csak úgy faltuk a finomságokat, hiszen a munkától már igencsak korgott a gyomrunk. Még süteményt is sütött mindig, ha jól emlékszem, pogácsát; sajtos és káposztás is kukucskált a tálból. Édesből pedig kakaós piskóta sorakozott a kerek fémtálcán.

Lakomázás után nem volt pihenés, újra irány a szőlő, folytatódott a szüretelés. Ilyenkor már nehezebben ment a munka, fáradtabbak lettek a lábak, sajogtak a derekak. Időnként a szomszédoknak italt is hozott nagymamám, aki egész nap azt figyelte, kinek mivel lehet a kedvére. A felnőttek fröccsöt kaptak, mi pedig limonádét. Folyamatosan folyt a hordás a prэшáz és a szőlősorok között. A pincében levő óriáskád tetején előkészítve állt a kézi hajtásos daráló. Még a szőlő felénél sem tartottak a szüretelők, de a nagy edény már majdnem megtelt. Előkerült egy újabb, egy kisebb, de az is hamarosan dugig lett. Külön darálták a fehér novát, külön a piros otellót. Mind a két fajtaból más-más ízű bor készült. *„A bor az összes illatával, aromájával, a könnyedségével, a testességével lényegében olyan, mint az ember, ezért is olyan nemes dolog. Nem a külsejét nézve, hanem az ízt megismerve ismered meg”* – olvastam egyszer, és milyen igaz! A fehér bor savanyúbb, szárazabb, a piros pedig édesebb, pikánsabb lett. Mindkettőnek másféle ereje, illata, hatása volt.

Estére mindenki kellőképpen elfáradt, jólesett a közös vacsora. Imádtam a közös étkezéseket, ilyenkor mindenki megnyílt, mesélt és me-

sélt... Többnyire húslevest táltalt nagymamám májgombóccal, és hozzá sülteteket, héjában sült krumplival. Jó volt közösen beszélgetni, jókat nevetgélni.

Egy kosárba szőlőfürtöket készített nagymamám, amelyeket otthon anyukám a spejzban levő magas rudakra akasztott. Gyakran eszegetünk belőle uzsonnára, természetesen fehér kenyérral.

Szüret után megkezdődött a gyümölcs feldolgozása: darálás, áztatás, préselés, fordítás. A szőlőszemek darálás után elindultak az itallá válás folyamatában. A leszüretelt szőlő préselés után musttá vált, ez még nem bor, csak sok-sok vitaminnal rendelkező ital, amelyben nincs alkoholtartalom. Mi, gyerekek is megkóstolhattuk, és ennek nagyon örültünk. Íze édes volt, valószínűleg a bogyók cukortartalmának köszönhetően. Ezt alakítják át az élesztőgombák alkohollá az erjedés során. A mustot nagypapám még tisztította, ülepítette, a színmustot és a szőlőcefrét különválasztotta. Hidegben végezte, hogy közben ne erjedjen. Az újborrá alakulás során murci keletkezik, amely már majdnem bor, de az erjedés még nem fejeződött be.

A tiszta nedű hordókba került, majd állnia, érnie kellett. Általában Márton napján, november 11-én bontották meg az új bort, így nagypapám is. Pilisszentivánon ezen a napon búcsút ünnepeltünk, így még ünnepélyesebb jelleget kapott. Lopótökből formált lopót lógatott a hordóba, és úgy szívta ki a finom nedűt, majd csatos üvegebe öntötte. Nagyon büszke volt rá.

Mindig állt az asztalon bor. Nagyszüleim minden ebéd után fogyasztottak egy pohárral belőle. Általában fröccsöztek, szódával itták. Azt mondták, a bor a legjobb gyógyszer. Mindenre hatásos, de legjobban a szívre. Borozgatás közben gyakran mondják egymásnak a következő bormondást: „*Az élet túl rövid ahhoz, hogy rossz bort igyál!*” Mindig is jót készítettek! Nem pancsolták össze, tiszta, nemes maradt. Egy érdekesség: nemzeti himnuszunkban *Kölcsey Ferenc* köszönetet mond *Istennek*, mert bőséggel és borral ellátta az országot: „*Tokaj szőlővesszein / Nektárt csepegtettél.*”

Ha nagypapámhoz barátok jöttek, mindig büszkén mutatta pincéjét, egyfajta kegyhelynek számított. Ahogyan Pálinszky János említi: „*isteneket őrzöl hordóidba zárva...*” A hűvös, illatos helyen leültek, és egy darab sajttal, almával, kenyérral kortyolgatták a szőlőből készült finom nedűt. Isteni hatást gyakorolt rájuk!

Petres Katalin: Élharcos bordal

Porba hullunk végül,
borba fojtott éltünk
tüzes órákkal telik,
üzen a mámor megint,
táncra hív a pezsgő ritmus,
nászra kél a jókedv,
vágyunk vörösen lángol,
álmunk vadul tombol.
Dionüszosz szent oltárán,
ti jó hívek, vígan áldozatok!

Török Nándor: Tokaj-hegyi téli mustra

Rőt szőlősorok katonás rendbe'
fegyelmезetten futnak a hegyre,
amíg az ember látása elér.
Amott egy prэшház (a fala fehér),
az alatt pince szem elől rejtve,
ahol a jó bor hordókba fejtve
várja a gazdát kézben lopóval,
s kóstolás után felszáll a sóhaj:
„Ez aztán aszú, ez aztán jégbor!”
„Késői szüret, az, talán még forr.”

Illata diszkrét, a fénye tiszta,
a nyár pompáját most adja vissza,
s bár sava lehet, hogy kissé nyers még
(és mint egy költő, érleli versét),
de dicsre méltó, színe a mézé
(van benne erő, sok dolgos kézé).
„Ez itt, látjátok, munkánknak tükre.”
Így szól a gazda: „Egészségünkre!
De a mustrából elég is ennyi,
ollót a kézbe, induljunk metszni”.

Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok 1.

pulykafalatok
fenséges íze száraz
vörösbort kíván

Balla Zoltán: A markazi Merlottól

A markazi Merlotnak
pompás a bukéja.
Meg-megiszom magam is,
kívánja a véna.

Kovács Péter pincéje
fahordókban gazdag.
Érdem szerint jár neki –
pénztárcája vastag.

Pincegazda töltöget
talpas poharamba.
Közben-közben jót nevet,
adomáit mondja.

Én meg bazsa-bazsalygok,
ahogy adakozik.
A markazi Merlottól
nyelvem akadozik.

(Jó a Merlot, mert vörös,
olyan, mint a rózsa.
Jó kedvem van máma is –
szól a magyar nóta.

Énekelünk barátok,
estétől éjfélig.
A szemünk a Merlottól,
mint a csillag, fénylik.)

Szabó Eszter Helka: Borba fulladt nyarak

„Ugorj fel, lányom, a Kis Kulacsba, még mindig nincs itthon apád” – adta ki az ukázt az anyja, mint ahogy máskor is. Sári kelletlenül szede-lőzködött. A kertvárosi ABC pénztárában lehúzott meló után jólesne most egy kis tévzés – gondolta ábrándozva. Megszokta már, hogy az apja iszik. Iszik? Egyenesen vedel. Ő, Sári, tizenkilenc évesen is legfel-jebb egy rozéba nyal bele a barátnőjével, aki ráadásul vegán. Távol tartja magát még a kadarkától is, pedig az a szülővárosuk, Szekszárd bora. Úgy rohannak a napok, ahogy szedi a lábát ő is, hogy hazatángál-ja az apját. Legalább a barátnője, Hajni itt lenne, ha már fiúja nincs!

A kocsmába lépve bepárásodott a szemüvege. Akkoriban még vágni lehetett a dohányfüstöt. Azt talán még a bornál is jobban utálta. Pillanatok alatt lekapta a szemüvegét, majd gyakorlott tekintete azon-nal megállapodott az apján. Kivételesen egy számára ismeretlen, hatá-rozottan jóképű fiatalemberrel társalgott az apja. Józannak tűnt, ahogy az a fickó is. *Kár, hogy kocsmázik* – gondolta keserűen Sári, mert ahogy vizslatta azt a másikat, egyre szebbnek kezdte látni. A fia-taleMBER felállt és kezet rázott az apjával. *Jaj, még meg sem ismerheti* – nyilallt bele a lányba. Az apja mintha csak olvasott volna a gondola-taiban. A másik felé biccentett, őrá mutatott, aztán mindketten elin-dultak feléje. Sári úgy érezte, hogy csak áll, mint valami sóbálvány. *Micsoda izmok! Jópofa bajusza van* – állapította meg magában.

Az apja bemutatta neki Dénest. Sári akkor még nem is sejtette, hogy a leendő férjét látta a fiatalemberben. Dénes mindenesetre úgy mu-strálta őt, mint valami vásári lovat. Nem akart „jó fej” lenni, mint ilyenkor a férfiak. Sárit éppen ez ragadta magával Dénesben, ez a ve-leszületett természetesség. Váltak néhány szót, aztán Dénes elkö-szönt és nagy léptekkel megindult hazafelé. Az apja ihatott azért egy keveset, mert valami töménynek a szaga csapta meg Sári orrát. Ahogy ballagtak haza, a szekszárdi pincesoron egy beszakadt, régi pince mel-lett vitt az útjuk. Lefelé csak akkor vágta át a pincék között, ha az ap-ja józannak érezte magát. A keskeny, fél méteres földúton – mellette 4-5 méteres szakadékokkal – részegnek vétek lett volna gyalogolnia. A domboldalban, a pincesoron nem lehetett máshogy közlekedni, csak gyalog.

Sárinak volt ideje kifaggatnia az apját Dénesről. Megtudta, hogy pék. Négyen vannak testvérek. Mind fiúk. A másik három külföldön él. Ott alapítottak családot. „Dénes még keresi az igazit” – jegyezte meg az apja, majd a lányára kacsintott.

– Kocsmatölteléknek nem leszek a felesége! Nem, én soha! – fortyant fel Sári.

– Mondta bárki is, hogy hozzámenj? – csodálkozott az apja, aztán ecse-telte, hogy Dénes rendes gyerek, neki rendkívül szimpatikus, s tet-szett neki az is, hogy egyetlen korty kadarkát sem volt hajlandó legu-ritani a torkán. Rozét, azt iszik, de azt is ritkán – folytatta lelkes be-számolóját az apja. Sárit ezek után már csak az foglalkoztatta, hogy mikor, hol találkozhat legközelebb a fiúval.

Még egy hét sem telt el, s már ott ültek a Béla téri Szász Sörözőben. Sári belenyalt a rozéjába, s úgy nézegette a bor koncentrikus köreit, mint egy jósnő az üveggömbjében a jövőt. Dénes meg is kérdezte, min gondolkodik. Sári akkoriban még nagyon keveset tudott az ún. disszi-densekről, azaz azokról az emberekről, akik illegálisan távoztak Nyu-gatra. A KISZ-tag lánynak kész kalandregény volt a fiú történeteit hallgatni a határőrök és vámosok kicselezéséről, a Skandináviában és az USA-ban kezdett, új életutakról. Sári kicsit szégyellte is magát a jö-vendőbelije előtt – mert biztos volt abban, hogy Dénes lesz az –, hogy ő még sohasem hagyta el Magyarország határát. A beszélgetés után úgy érezte, hogy kitágul a világ, akár a mesékben.

Az élete is mesésen folytatódott. Eljegyzés, esküvő, aztán két gye-rek, egy fiú és egy lány egymás után. Mikor már Bence és Lilu is övo-dás lett, Sári beiratkozott a Pécsi Egyetemhez tartozó szekszárdi főis-kolára, hogy szociálpedagógiát tanulhasson. Levelezőn végezte el, majd a Családsegítőnél vállalt munkát. Alkoholista szülők gyermekei-vel szeretett volna foglalkozni: olyanokkal, mint amilyen ő maga és az öccse volt. Tetszett neki az új munkája, ugyanakkor aggasztotta, hogy Dénes néha el-eltűnik otthonról. Ha visszajött, eleinte nem tűnt kapa-tosnak, de később, mikor már kamaszodtak a gyerekeik, sötét karikák jelentek meg a szeme alatt. Mégis szép nyaraik voltak együtt, piamen-tesek. Dénes elvitte Sárit és a gyerekeket a Dániában és Norvégiában élő testvéreihez. Tény, hogy a férje mindig megemberelte magát a tár-saságában.

Az apja gyorsan romló egészségi állapota viszont aggasztotta Sárít. Apjuk gyakran vállalt munkát a kis fűnyíró traktorokkal másoknak is, pl. szekszárdi és környékbeli nagyvállalkozóknak. Dénessel mindig úgy képzeltek, hogy a májrák viszi majd el Sári apját. Nem így történt. Furcsa baleset áldozata lett a férfi. Egyik délután be akarta indítani a fűnyíró traktort, mire felrobbant a benzines motor. Az apjuk még aznap meghalt a kórházban. Sári öccse, aki korábban csak hébe-hóba ivott, aznap tökrészenen támolygott haza. Nem bírta nézni a lány, hogyan vált egyik napról a másikra alkoholista az öccséből, bár a tanulmányai alapján gyanította, hogy a hajlama megvolt rá addig is. Ráadásul újabban a férjével, Dénessel támasztották a pultot a vasúti restiben. Dénes egyre elviselhetetlenebbé, agresszívabbá vált. Sárinál az tette fel a pontot az i-re, amikor egy kóbor papírzsepi miatt arcul vágta Lilut.

Sári úgy döntött, hogy beadja a valókeresetet. A középiskolás gyerekeket a másik nagymama, Dénes anyukája vette védelmébe. Sári kedvelte az anyósát: éles nyelvű, de szívós, dolgos nő, akinek mindig ég a keze alatt a munka, mintha energiából kétszer annyit adott volna neki az Isten, mint másoknak. Ilyen akart lenni Sári is. Addig-addig böngészte a netet, míg rá nem lelt arra az Innsbruck melletti panzióra, ahová kiment szobalánynak. Gyilkos meló volt, de hamar megszokta. Megeskette a gyerekeit, hogy az összes keresetét nekik adja, tegyék be bankba az eurót, nehogy Dénes kezébe jusson a pénz, mert úgyis Kadarkára – vagy ami még rosszabb, ócska Lőrére – költené. Azon az átkozott nyáron nem utaztak sehová. Sári vonatozott csak egyedül a falucskáig, hogy megjelenjen munkára a panzióban.

Bence és Lilu nagykorúvá válása után Sári végre rászánta magát a válásra. Akkorra olyan sovány volt, hogy aki csak meglátta Szekszárdon, a fejét csóválta. Néha ő is észrevette, hogy összesúgnak a háta mögött: biztosan beteg, talán rákos, különben mitől lenne ilyen vékony? Olyan megjegyzést is tettek rá, hogy vedel az is, akár az a hitvány öccse. Akkorra Sári már semmi mást nem látott maga előtt, csak az eurót, amit kézhez kap majd a lélekölő melóért. Ki tudja, hová vezetett volna a pénz hajszolása, ha nem lép be az életébe Kurt, a nála néhány évvel fiatalabb recepciós. Azon a nyári délutánon, amikor Bence és Lilu a szekszárdi kar hallgatóiként diákmunkán voltak, Dénes a kocsmában, ő meg holtfáradtan feküdt a kanapén, hirtelen

csengettek. Kurt állt az ajtóban. Sári zavartan simította végig a haját és a ruháját. Egy cseppet sem örült, mikor a férfi a Bodri Pincészetbe invitálta. Részeg dísznó ez is, akár a többi – gondolta nekikeseredve. Összeszedte magát. Nemet mondott.

Kurtot azonban nem lehetett „csak úgy” kipenderíteni a lakásból. Magyarázta Sárinak, hogy ő a tájjellegű borokba kóstolna bele, hiszen az eredeti szakmája borkóstoló. Azt hiszi talán Sári, hogy ők, a borkóstolók vedelhetnek? Ez egy szakma, ahol a borkóstoló csak megforgatja a szájában a bort, megállapítja, amit kell, majd lejegyzí az adatlapra. A bort természetesen tilos lenyelni! Sári bizalmatlanul hallgatta. Mi van, ha Kurt egyszerűen csak szélhámos? A férfi hivatalos iratai végül meggyőzték. Beült a hófehér BMW Cabrióba, s irány a festői dűlőhegy a Bodri Pincészet felé! Még szerencse, hogy a textil arcmaszkját nem hagyta otthon. Az osztrák panzióba sem mehet vissza többé, de talán jobb is így. Új lovagja átvette a borcsomagot. Késő délután, Sáriéknál még megdicsérte a Faluhely Cabernet Francot, amelyet 2019-ben az év vörösborának választottak, de ízlett neki a Gurovica Kékfrankos is. Sári a vitrinbe tette a megbontott borokat. Maradjanak meg emlékek. Kurt távozása után azon medítált, hogy mi minden alakult volna másként, ha húsz évvel előbb találkoznak.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted /hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

**Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://poeta.hu/aktualis-palyazati-kiirasok/>**

**Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<http://www.facebook.com/kortars.magyar>**

**A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>**

**A Képzeld el... irodalmi folyóirat
honlapja: <http://www.kepzeldel.hu>**

**Az Irodalom Feketén-Fehéren c. folyóirat
honlapja: <http://poeta.hu/feketen-feheren>**

**A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>**
